

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik

Borislav Pantić

Naslov originala
Kristin Cashore
“Fire”

Copyright © 2009 by Kristin Cashore
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-217-4

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

Kristin Kešor

VATRA

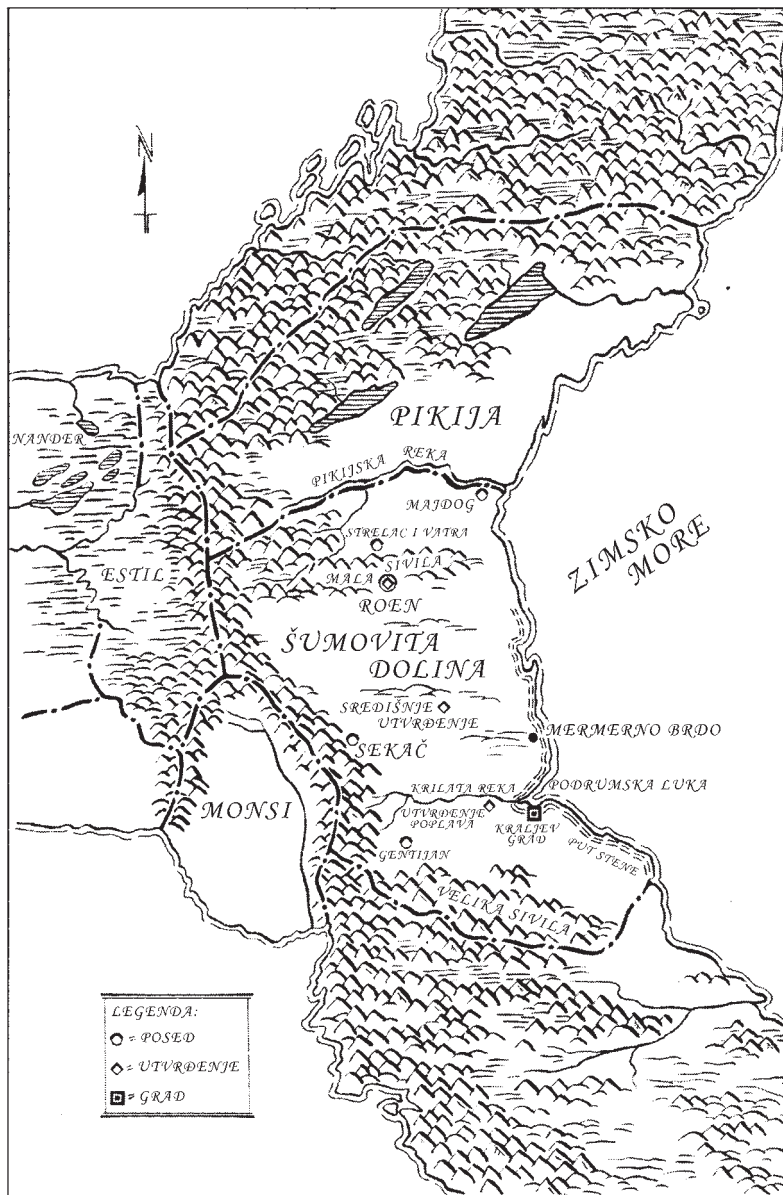
Prevod

Gordana Fiket Đurković

**Čarobna
knjiga**

*Za moju sestricu Ketrin,
(korintski) stub
moga srca*

Žalopojka Šumovite doline

Dok mi je pogled bio usmeren na drugu stranu,
tvoja je vatra zgasnula
Ostavljajući me sa ugarcima koje sam šutnuo u prašinu
Kakav gubitak čuda koje si bila

U sopstvenoj gorućoj vatri zadržaću tvoj i svoj prezir
U sopstvenoj gorućoj vatri zadržaću bol tvoga i moga srca
Usled sramote izgubljenog života

PROLOG

Larč je često razmišljao o tome kako nikada ne bi preživeo smrt svoje žene Mikre da mu nije bilo tek rođenog sina. Jedan razlog je bio taj što je dečaku bio neophodan živ i radno sposoban otac, koji bi se svakog jutra dizao iz kreveta i dirinčio tokom dana, a drugi razlog je bilo samo dete. A ono je bilo jedna prilično dobroćudna i mirna beba. Njeno gugutanje i ćućorenje bilo je izrazito muzikalno, a oči su bile tamnobraon boje, poput onih kakve je imala njegova pokojna majka.

Larč je bio lovočuvar na jednom imanju kraj reke, koje je pripadalo omanjem lordu u jugoistočnom kraljevstvu Monsiji. Kada bi se Larč vratio u svoje odaje nakon dana provedenog u sedlu, zgrabio bi, skoro ljubomorno, dete iz dadiljinog naručja. Prljav, vonjajući na znoj i konje, sedeći u staroj stolici za ljuljanje koja je pripadala njegovoj pokojnoj ženi, ljuljuškao bi dečaka na grudima dok bi mu se oči sklapale od umora. Ponekad bi zaplakao, praveći suzama čiste brazde na prljavom licu, a to je činio tako nečujno da ne propusti slučajno zvuke koje je mališan ispuštao. Dete ga je posmatralo, a njegove oči su mu pružale utehu. Dadilja je umela da kaže da je veoma neobično da jedno tako malo dete ima toliko usredsređen pogled. „Dete sa čudnim očima”, upozoravala je, „to nije nešto zbog čega bi se trebalo radovati.”

Larč u tome nije video razloga za brigu. Dadilja je brinula sasvim dovoljno za oboje. Svakog jutra je ispitivala bebine oči, što je bilo nepisano pravilo svih novopečenih roditelja širom sedam kraljevstava, i redovno bi odahnula od olakšanja kada bi se uverila da nije došlo ni do kakvih promena. Jer dete koje bi zaspalo sa oba oka istovetne boje, a probudilo se sa različitim, zvali su Darovitim. A u Monsiji, kao i u većini kraljevstava, Darovite bebe su odmah

postajale vlasništvo kralja. I nakon što bi takva deca pripala kralju, njihove porodice bi ih retko kad vidale.

I kada je prošao prvi rođendan Larčovog sina bez ikakvih promena u boji njegovih braon očiju, dadilja i dalje nije prestajala da gundđa. Ona je čula priče o očima Darovitih kojima je trebalo više od godinu dana da promene boju, a nezavisno od toga da li je bio Darovit ili ne, ovaj mališan je bio neobičan. Već posle godinu dana od rođenja Imiker je izgovarao svoje ime. Sa petnaest meseci je govorio jednostavne rečenice, a sa godinu i po dana više nije koristio bebeći govor. Kada je počela da radi kao dadilja kod Larča, ona se ponadala da će joj taj posao priuštiti muža i snažnog i zdravog sina. A umesto toga, imala je posla sa bebom koja je govorila kao starmala dok bi je dojila i koja je vrlo razgovetno i elokventno saopštavala svaki put kada bi joj trebalo promeniti pelene, što je bilo prilično jezivo. Dala je otkaz.

Larč je bio srećan kada je ovoj mrzovoljnoj ženi video leđa. Svoj posao je toliko prilagodio sinu da je mogao da ga nosi na grudima dok radi. Odbijao je da jaše tokom hladnih i kišnih dana i odbijao je da galopira. Radio je manje sati i češće pauzirao kako bi nahranio Imikera, negovao ga i čistio nered za njim. Dete je neprestano ćeretalo, zapitkujući kako se koja biljka ili životinja zove, a i izmišljalo je kojekakve pesme koje je Larč zdušno pokušavao da čuje od sopstvenog smeha.

„Ptice vole vrhove drveća kroz koje proleću, jer su one u glavi samo ptice”, odsutno je pevušio dečak tapkajući oca po ruci. Potom bi, minut kasnije, priupitao: „Oče?”

„Da, sine?”

„Ti voliš da radiš ono što ja volim da ti radiš jer se u tvojoj glavi nalaze moje reči.”

Larč je bio presrećan. Više nije mogao ni da se seti razloga zbog čega je bio tako žalostan nakon ženine smrti. Sada je video da je

ovako bolje, samo on i dečak. Počeo je da izbegava ljude sa imanja jer se dosađivao u njihovom prisustvu i nije smatrao da iko od njih zaslužuje da uživa u veselom društvu njegovog sina.

Jednog jutra, kada je Imikeru bilo tri godine, Larč je otvorio oči i video sina kako leži kraj njega budan i netremice zuri u njega. Dečakovo desno oko bilo je plavo, a levo crveno. Larč je poskočio u krevetu, užasnut i slomljenog srca. „Odvešće te”, rekao je sinu. „Oduzeće mi te.”

Imiker je mirno trepnuo. „Neće, jer ćeš smisliti način da ih sprečiš u tome.”

Tajenje Darovitog od kralja smatralo se krađom koja se kažnjavala zatvorom i novčanom kaznom koju Larč ni u snu nije mogao da plati. U svakom slučaju, Larča je obuzela neodoljiva potreba da uradi baš ono što mu je sin savetovao. Moraće da odjašu prema istoku, u kamenite granične planine gde teško da iko živi, i da pronađu neko kamenito ili žbunasto skrovište gde će moći da se prikriju. Kao lovočubar, Larč je mogao da prati životinjske tragove, da lovi, pravi ognjišta i stvori dom za Imikera koji niko neće uspeti da otkrije.

Imiker je bio neverovatno staložen kada se govorilo o njihovom begu. On je znao ko su Daroviti. Larč je pretpostavio da mu je to dadilja rekla, ili mu je možda sam Larč nekada o tome pričao, smetnuvši to potpuno s uma. Larč je bivao sve zaboravniji. Uvideo je da su mu pojedine uspomene iščilele, kao mračne sobe čija vrata više nije mogao da otvori. Larč je to pripisivao svojim godinama, jer ni on, niti njegova žena, nisu bili mladi kada je ona umrla rađajući njihovog sina.

„Ponekad se pitam da li tvoja Darovitost ima ikakve veze sa tvojim govorom”, rekao je Larč dok su jahali istočnim brdima, ostavljajući za sobom reku i nekadašnji dom.

„Nema”, odgovorio je Imiker.

„Naravno da nema”, rekao je Larč, ne uspevajući da se seti kako mu je tako nešto uopšte palo na pamet. „Sve je u redu, sine, ti si još mlad. Povešćemo računa. Nadajmo se da će tvoj Dar biti koristan.”

Imiker nije odgovorio. Larč je proverio remenje koje je ispred njega pridržavalo dečaka u sedlu. Sagnuo se da poljubi teme Imikerove zlatne glave, istovremeno poteravši konja napred.

Darovitost je bila određena veština koja je uveliko prevazilazila sposobnosti običnog ljudskog bića. Darovitost je mogla da se pojavi u bilo kojem obliku. Većina kraljeva je posedovala barem jednog Darovitog u kuhinji, natprirodno sposobnog pekara ili vinara. Kraljevi sa najviše sreće imali su u svojim vojskama vojnike Darovite u mačevanju. Daroviti je mogao da ima izvanredno čulo sluha, mogao je da trči brzo kao planinski lav, da napamet računa ogromne brojeve, a neki su čak mogli da osete i kada je hrana bila otrovna. Bilo je, takođe, i beskorisnih Darovitih, poput onih koji su mogli da se okrenu za čitav krug u struku ili da jedu kamenje a da im ne pozli. A bilo je i Darovitih koji su izazivali jezu. Neki Daroviti su mogli da vide buduće događaje i pre samog nagoveštaja da će se oni dogoditi. Neki su mogli da uđu u tuđe misli i vide stvari koje nisu bile za tuđe oči. Za nenderskog kralja se pričalo da poseduje Darovitog koji je mogao da kaže da li je neka osoba ikada počinila zločin, i to nakon samo jednog pogleda u lice.

Daroviti su bili puko oruđe u rukama kraljeva, i ništa više. Nisu ih učili da budu prirodni, a oni koji su mogli da ih izbegnu, to i jesu činili, kako u Monsiji, tako i u ostalih šest kraljevstava. Niko nije bio željan društva Darovitog.

Larč je nekada tako mislio. Sada je uvideo da je to bilo okrutno, nepravedno i neuko, jer je i njegov sin bio normalan dečaćić koji je igrom slučaja bio nadaren na mnogo načina, i to ne samo u pogledu

nadarenosti Darovitog, u kojem god obliku se to kod njegovog deteta bude ispostavilo. To je bio još jedan razlog više da Larč skloni svog sina iz društva. On neće poslati Imikera na kraljev dvor, da ga izbegavaju i začikavaju i da ga upregnu u bilo kakvu dužnost koja bi zadovoljila kralja.

Nisu se dugo zadržali u planinama kada je Larč samome sebi, s gorčinom, priznao da je to bilo potpuno neprikladno skrovište. Nije toliki problem bila sama hladnoća, mada su ovde jeseni bile kao ciča zima na lordovom imanju. Nije problem bio ni teren, mada je šipražje bilo grubo i oštro, a oni su svake noći spavali na kamenju, i nije se moglo ni zamisliti gajenje povrća ili pšenice. Problem su bili predatori. Nije mogla da prođe nijedna sedmica a da Larč nije morao da se brani od nekakvog napada. Pume, medvedi, vukovi. Ogromne ptice, jastrebovi sa rasponom krila duplo većim od visine čoveka. Neka od tih stvorenja bila su teritorijalna, ali su sva bila podjednako opaka i proždrljiva. Dok se ledena zima spuštala oko Larča i Imikera, svi su odreda gladovali. Jednog dana, pume su im pojele jedinog konja.

Noću, unutar trnovitog skrovišta koje je Larč napravio od granja i šipražja, prigrlio bi dečaka uvijenog u njegov topli kaput, sve vreme osluškujući zvukove zavijanja, kotrljanja kamenja niz padinu, kreštanje, što bi značilo da ih je nanjušila neka životinja. Na prvi nagoveštaj kakvog zvuka, privezao bi uspavanog dečaka na nosiljku koja mu je stajala na grudima. Zatim bi upalio što veću baklju, u zavisnosti od toga kakva je sredstva i ogrev imao na raspolaganju, izašao bi pred skrovište i samo stajao braneći se od napada vatrom i mačem. Nekada bi tako stajao satima. Larč je vrlo malo spavao.

A više od toga nije ni jeo.

„Biće ti muka ako budeš nastavio toliko da jedeš”, rekao je Imiker Larču tokom jedne oskudne večere, kada su pred sobom imali samo malo žilavog vučjeg mesa i vode.

Larč je istog trenutka prestao da žvaće, jer bi mu zbog mučnine bilo teže da odbrani dečaka. Prepustio mu je najveći deo svog obroka. „Hvala na upozorenju, sine.”

Jedno vreme su jeli u tišini, a Imiker je proždrljivo gutao Larčovu porciju. „Šta bi bilo kada bismo krenuli naviše u planine i prešli na drugu stranu”, upitao je Imiker.

Larč je pogledao u dečakove oči nejednake boje. „Da li misliš da bi to trebalo da uradimo?”

Imiker je slegnuo svojim nejakim ramenima. „Da li bismo preživeli prelaz?”

„Šta ti misliš”, upitao je Larč, a onda se trgnuo kada je shvatio šta je pitao. Dete je imalo tek tri godine i ništa nije znalo o prelazanju planina. To je bio očigledan znak da je Larč iscrpljen, to što je tako očajnički vapio za sinovljevim mišljenjem.

„Ne bismo preživeli”, odgovorio je oštro Larč. „Nisam čuo da je iko prešao planine i dospeo na istok, bilo ovde, u Estilu ili Nenderu. Ne znam ništa o zemlji koja se prostire izvan sedam kraljevstava, sem bajki istočnog naroda koje pripovedaju o čudovištima boje duge i podzemnim lavirintima.”

„Onda ćeš morati da me vratiš niže u brda, oče, i da me sakriješ. Moraš da me zaštitiš.”

Larču se maglilo u glavi, um mu je bio premoren, izgladneo je, ali mu je jedno bilo sasvim jasno – njegova odlučnost da sprovede ono što je Imiker rekao.

Sneg je padao dok se Larč spuštao niz strmu padinu. Dečak mu je bio privezan za unutrašnju stranu kaputa. Larču su na leđima visili mač, luk i strele, par ćebadi i smotuljak mesa. Kada se veliki, smeđi jastreb pojavio iznad udaljenog grebena, Larč je umorno posegnuo za lukom. Međutim, ptica je tako brzo nasrnula da mu je u trenutku bila preblizu da je gađa strelom. Larč je posrnuo kako bi se odmakao

od stvorenja, i pao, osetivši kako se kliže nizbrdo. Ispružio je ruke ispred sebe ne bi li zaštitio dete čiji su krici nadglašavali ptičje: „Zaštiti me, oče! Moraš me zaštititi, oče!”

Larč je iznenada izgubio tlo pod nogama i počeli su da propadaju u tamu. Lavina, pomislio je Larč zaprepašćeno, dok mu je svaki živac u telu bio usredsređen na to da zaštititi dete prekriveno kaputom. Ramenom je udario u nešto oštro, što mu je odralo kožu, a potom je osetio nešto vlažno i toplo. Bilo je čudno kako su se tako brzo strmoglavili nizbrdo. Pad je bio žestok, vrtoglav, nalik na uspravan, slobodni pad, a samo tren pre nego što se onesvestio, Larč se zapitao da li to možda propadaju kroz planinu, do same utrobe zemlje.

Larč se naglo osvestio i, prestravljen, pomislio samo na jedno: Imiker. Dečakovo telo nije dodirivalo njegovo, dok je remenje kojim je bio privezan za njega visilo sa njegovih grudi. Dečaka nije bilo. Larč je rukama opipao prostor oko sebe, jecajući. Bio je mrkli mrak. Površina na kojoj je ležao bila je tvrda i klizava, kao led. Pomerio se da bi se protegao, i iznenada je vrisnuo, nerazgovetno, od bola koji je osetio u ramenima i glavi. Odjednom mu se i povraćalo. Izborio se sa mučninom i umirio, bespomoćno jecajući i stenjući sinovljevo ime.

„U redu je, oče”, promolio se Imikerov glas odnekud blizu. „Prestani da plačeš i podigni se.”

Larčovo jecanje pretvorilo se u uzdahe oduška.

„Podigni se, oče. Pronjuškao sam okolo. Postoji tunel i njime treba da krenemo.”

„Jesi li povređen?”

„Hladno mi je i gladan sam. Ustani.”

Kada je Larč pokušao da podigne glavu, jauknuo je i skoro izgubio svest. „Nema svrhe. Bol je isuviše jak.”

„Bol nije toliko jak da ne možeš da ustaneš”, rekao je Imiker, a kada je Larč ponovo pokušao, video je da je dečak u pravu. Bol je

bio razarajući, te je povratio jednom ili dvaput, ali nije bio neizdrživ da ne može da se podigne na kolena i nepovređenu ruku i da otpuza preko ledene površine za sinom.

„Kuda...”, jedva je izgovorio, a onda je prestao i da zapitkuje. To je iziskivalo previše napora.

„Pali smo kroz pukotinu u planini”, rekao je Imiker. „Skliznuli smo. Postoji tunel.”

Larč nije razumeo, a napredovanje mu je iziskivalo toliko koncentracije da je prestao uopšte i da pokušava da išta shvati. Put kojim su se kretali bio je klizav i strm. Mesto na koje su se uputili bilo je za nijansu mračnije od mesta odakle su došli. Majušan obris njegovog sina jurio je niz padinu ispred njega.

„Ovde postoji pad”, rekao je Imiker, ali je Larč toliko usporeno prihvatao ono što mu se govori da je razumevanje stiglo prekasno. Pao je i strmoglavio se sa niske ivice. Dočeka se na povređeno rame i istog trenutka izgubio svest. Kada se probudio, osetio je hladan povetarac i ustajao miris od kojeg ga je zbolela glava. Nalazio se na nekakvom uzanom prostoru, skućenom između dva visoka zida. Pokušao je da pita da li je svojim padom povredio dečaka, ali sve što je uspeo da izusti bio je jauk.

„Kuda sada”, začuo je Imikerov glas.

Larč nije razumeo šta pod tim misli i ponovo je ispustio jauk.

Imiker je zvučao umorno i nestrpljivo. „Rekao sam ti da je to tunel. Opipao sam zid sa obe strane. Izaberi kojim ćemo putem krenuti, oče. Izvedi me odavde.”

Oba puta su bila podjednako mračna, istovetno ustajala, ali je Larč morao da odluči, ako je to bilo ono što je dečak smatrao da treba da uradi. Pažljivo se okrenuo. Glava ga je manje bolela kada bi se okrenuo prema povetarcu nego kada bi mu okrenuo leđa. To mu je i pomoglo da odluči. Krenuće u pravcu odakle je duvalo.

To je i bio razlog zbog kojeg su, nakon četiri dana Larčovog krvarenja, posrtanja i gladovanja, nakon četiri dana tokom kojih ga je Imiker neprestano podsećao na to da se oseća dovoljno dobro da nastavi sa hodanjem, Larč i Imiker iskoračili iz tunela, i to ne u svetlost podnožja monsijskog brda, već u nepoznatu zemlju s druge strane vrhova Monsije. Bila je to istočna zemlja o kojoj nijedan od njih ranije nije čuo, osim u budalastim pričama koje su se pripovedale tokom monsijskih večera – pričama o čudovištima boje duge i podzemnim lavirintima.

Larč se povremeno pitao da nije možda udarac u glavu onog dana kada je propao kroz planinu prouzrokovao nekakvo oštećenje mozga. Što je više vremena provodio u ovoj novoj zemlji, to se više borio protiv magle koja mu je zamučivala um. Ljudi su ovde drugačije govorili, tako da se Larč mučio sa nepoznatim rečima, čudnovatim zvucima. Zavisio je od Imikera koji mu je prevodio. Kako je vreme prolazilo, Imiker je morao sve više da mu objašnjava.

Ova zemlja je bila planinska, olujna i gruba. Zvala se Šumovita dolina. Vrste životinja za koje je Larč znao da postoje u Monsiji, živele su i u Šumovitoj dolini – uobičajene životinje, izgleda i ponašanja koje je Larč razumeo i prepoznavao. Međutim, u Šumovitoj dolini su isto tako živela i raznobojna, neverovatna stvorenja koja su ovdašnji stanovnici nazivali čudovištima. Upravo ih je neobična raznolikost boja činila čudovištima, jer su u svakom drugom, pre svega fizičkom pogledu, ličila na normalne životinje ovog područja. Imala su oblik konja, kornjača, puma, predatora, vilinskih konjica, medveda Šumovite doline, s tim što su bila obojena u nijanse fuksije, tirkiznoplave, bronzane i boje duge. Sivi konj, šarac, u Šumovitoj dolini bio je konj. Konj boje sunca na zalasku predstavljao je čudovišnog konja.

Larč nije razumeo ova čudovišta. Čudovišni miševi, muve, veverice, ribe i vrapci bili su bezopasni, ali ona veća čudovišta, koja su jela ljude, bila su neopisivo opasna, više nego njihovi normalni parnjaci. Žudeli su za ljudskim mesom, a podjednako su bili željni i mesa drugih čudovišta. Činilo se da imaju i nezajzljivu želju za Imikerovim mesom, a čim je dovoljno stasao da povuče tetivu luka, Imiker je naučio da gađa strelom. Larč nije bio sasvim siguran ko ga je tome naučio. Činilo se da Imiker uvek ima nekoga, nekog čoveka ili dečaka, ko ga je čuvao i pomagao mu u svemu i svačemu. To nikada nije bila ista osoba. Oni stari bi volšebno nestajali pre nego što bi Larč i saznao njihova imena, a na njihova mesta bi stalno pristizali novi.

Larč nije bio siguran ni u tome odakle ovi ljudi dolaze. On i Imiker su prvo živeli u maloj kući, potom u većoj, a onda u još većoj, na kamenitoj čistini u predgrađu nekog grada, a neki od Imikerovih pomagača bili su iz grada. Za druge se pak činilo da dolaze iz planinskih pukotina i zemljanih rupa. Ti čudni, bleđi podzemni ljudi donosili su Larču lekove. Oni su zacelili njegovo povređeno rame.

Čuo je da postoje jedno ili dva čudovišta ljudskog oblika u Šumovitoj dolini, sa kosom jarkih boja, ali ih on nikada nije video. A to je bilo i najbolje, jer Larč nikada nije mogao da zapamti da li su ljudska čudovišta bila prijateljski raspoložena ili ne, a on se generalno nije mogao odbraniti od čudovišta bilo koje vrste. Bila su isuviše lepa. Njihova lepota je bila tako veličanstvena da svaki put kada bi se Larč suočio sa nekima od njih, licem u lice, um bi mu se ispraznio, a telo zamrzlo, tako da su Imiker i njegovi prijatelji morali da ga brane.

„To je ono što ona rade, oče”, objašnjavao mu je Imiker po ko zna koji put. „To je deo njihovih čudovišnih moći. Ona te zaposednu svojom lepotom, potom ti preplave um i načine te glupavam. Moraš da naučiš da odbraniš svoj um od njih kao što to ja činim.”

Larč nije nimalo sumnjao da je Imiker bio u pravu, ali svejedno nije razumeo. „Kakva užasavajuća pomisao”, rekao je, „da postoje stvorenja sa moćima koja ti zaposedaju um.”

Imiker bi se tada oduševljeno nasmejavao i čvrsto zagrljio oca. Međutim, Larč i dalje nije mogao da razume, a Imiker je retko pokazivao svoja osećanja, koja su, iako retka, preplavljivala Larča srećom koja je umanjivala nelagodu njegove zbunjenosti.

U retkim trenucima mentalne bistrine, Larč je bio siguran u činjenicu da je postajao sve gluplji i zaboravniji što je Imiker sve više rastao. Imiker mu je stalno i neprestano objašnjavao nestalne običaje ove zemlje, govorio o vojnim frakcijama koje su je delile, kao i o crnom tržištu koje je cvetalo u podzemnim tunelima koji su je povezivali. Dva lorda Šumovite doline, lord Majdog na severu i lord Gentijan na jugu, pokušavali su da uspostave sopstvena carstva i oduzmu moć kralju ove zemlje. Na dalekom severu nalazila se druga zemlja sačinjena od jezera i planinskih vrhova pod nazivom Pikija.

Larč to nije mogao baš najbolje da shvati. Samo je znao da ovde nije bilo Darovitih. Ovde niko nije imao nameru da Larču otme sina koji je imao oči različite boje.

Oči različite boje. Imiker je bio Daroviti. Larč je ponekad razmišljao o tome, u trenucima kada mu je um bio dovoljno bistar da može da misli. Tada bi se pitao kada će se kod njegovog sina prikazati moć Darovitog.

U najbistrijim trenucima, koji su se pojavljivali samo onda kada bi ga Imiker nakratko ostavljao na miru, Larč bi se pitao da li se to možda već dogodilo.

Imiker je imao zanimacije. Voleo je da se igra sa malim čudovištima. Voleo je da ih čvrsto pritegne i ljušti im kandže, ili jarko obojene krljušti, ili im čupa pramenove kose ili perje. Jednog dana,

kada je dečaku bilo deset godina, Larč je nabasao na Imikera koji je zasecao pruge po stomaku jednog zeca boje neba.

Čak i kada je krvario, kada se tresao i kada su mu oči bile razrogačene od straha, zec je bio predivan Larču. Zurio je u stvorenje i potpuno zaboravio zašto je tražio Imikera. Kako je tužno bilo videti da neko čisto iz zabave povređuje nešto tako maleno i nemoćno, tako predivno. Zec je počeo da ispušta zvuke, užasne panične krike, a Larč je čuo sebe kako cvili.

Imiker je pogledao u Larča. „To ga ne boli, oče.”

Larč se istog trenutka osetio bolje, sada kada je znao da čudovište to ne oseća. Međutim, tada je zec jedva čujno, ali očajnički, zacvileo, pa je Larč bio zbunjen. Pogledao je u sina. Dečak je iznad prestrašenog stvorenja držao bodež sa koga je kapala krv, i smešio se ocu.

Negde duboko u Larčovom umu počeo je da se pojavljuje tračak sumnje. Larč se prisetio zašto je došao da traži Imikera.

„Imam ideju”, rekao je usporeno Larč, „o prirodi tvoje darovitosti.”

Imiker se polako i pažljivo okrenuo ka Larču. „Stvarno?”

„Rekao si da mi čudovišta zaposedaju um svojom lepotom.”

Imiker je spustio nož i nagnuo glavu prema ocu. Bilo je nečeg neobičnog u dečakovom izrazu lica. Neverica, pomislio je Larč, kao i čudan osmeh, kao da ga je sve to zabavljalo. Kao da se dečak igrao neke igre u kojoj je navikao da pobeđuje, a sada je izgubio.

„Ponekad mi se čini da upravo ti zaposedaš moj um”, rekao je Larč, „svojim rečima.”

Imiker se nasmešio, a potom i nasmejao. Njegov smeh je Larča načinio toliko srećnim da je i sam počeo da se smeje. Koliko je samo ljubavi imao prema ovom detetu. Ljubav i smeh su izvirali iz njega, a kada je Imiker zakoračio prema njemu, Larč je raširio ruke. Imiker mu je zario bodež u stomak i Larč se strovalio na pod.

Imiker se nagnuo nad ocem. „Bio si divan”, rekao je. „Nedostajće mi tvoja privrženost. Kada bi se sve tako lako kontrolisalo kao što je bilo lako zaposednuti tebe. Kada bi svi bili tako glupi kao što si ti, oče.”

Čudan je bio osećaj umirati. Hladan i vrtoglav, nalik na pad kroz monsijske planine. Međutim, Larč je sada znao da ne propada kroz monsijske planine. Sada kada je umirao, znao je vrlo jasno, po prvi put u poslednjih nekoliko godina, gde se nalazi i šta se dešava. Njegova poslednja misao bila je ta da sinu nije dozvolio da ga tako lako zamadija rečima zbog nedostatka pameti, već zbog ogromne ljubavi koju je prema njemu osećao. Larča je ljubav sprečila u tome da prepozna Imikerov dar, jer je i pre dečakovog rođenja, onda kada Imiker nije bio ništa više osim pukog obećanja unutar Mikrinog tela, Larč već bio zamadijan.

Petnaest minuta kasnije, Larčovo telo i njegova kuća bili su u plamenu, dok je Imiker jašući ponija krenuo kroz pećine ka severu. Biti u pokretu bilo je pravo olakšanje. U poslednje vreme, i okruženje i susedi bili su mu dosadni i postao je nestrpljiv. Bio je spreman za nešto više.

Odlučio je da ovo novo doba u svom životu obeleži promenom svog glupavog i sentimentalnog imena. Stanovnici ove zemlje na čudan način su izgovarali Larčovo ime, a Imikeru se oduvek sviđalo kako ono tada zvuči.

Promenio je ime u Lek.

PROŠLO JE GODINU DANA.